

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

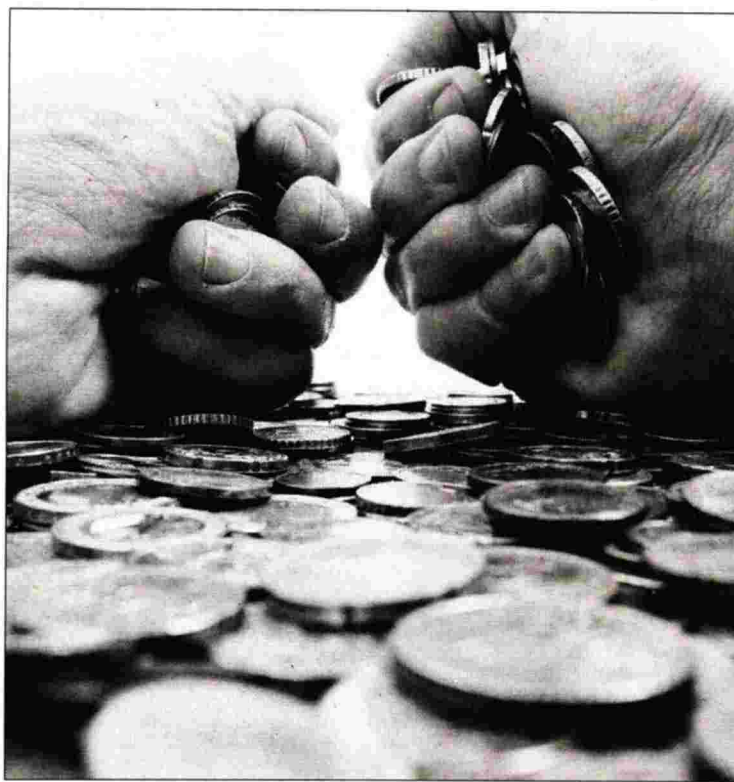
ΦΑΗΛΟΣ Μ.
Κρανιδιώτης



Στην Ελλάδα μερικοί δι-
απύρσιοι κήρυκες του
νεοφιλελευθερισμού
έχουν ένα βασικό χαρακτηρι-
στικό: την ελεύθερη αγορά, την
ιδιωτική οικονομία, δεν τη ξέ-
ρουν, δεν τους ξέρει. Με την
εργασία δε έχουν μια πολύ συ-
γκεκριμένη σχέση. Όλη τους τη
ζωή παρατηρούν επισταμένως
τους άλλους να δουλεύουν. Οι
άλλοι, η πλέμπα, ιδρώνουν κι
αυτοί σφουγγίζονται νοερώς,
συμπάσχοντας με τα κορόιδα.

**Πόσο νεοφιλελεύθερος
μπορείς να είσαι όταν όλη σου
τη ζωή, συνήθως δε δυο και
τρεις γενιές οικογενειακώς,
σιτίζεσαι μόνον από το κρατι-
κό πρυτανείο και τους ιδιώτες
«χορηγούς» της... καριέρας
σου; Κάργα!** Συνήθως μάλι-
στα αυτοί οι χορηγοί σιτίζονται
κι αυτοί από το ίδιο, το κρατι-
κό, πρυτανείο. Μπετά, σίδερα,
άσφαλτος, όπλα, προμήθειες,
διαμεσολαβήσεις, με έναν (1)
πελάτη, το κράτος· τουτέστιν
εμάς, τα γομάρια του αληθινού
κόσμου της εργασίας, που η τε-
λευταία φορά που πήραμε χρή-
μα από το κράτος ήταν ο γλί-
σχος μισθός του φαντάρου ή
του έφεδρου αξιωματικού, που
τον πληρωνόμασταν σε μονά-
δες σκόρπιες στον χάρτη. Συ-
χνά εκεί που είναι η πανέζα, εκεί
που ενώνονται οι βαλκάνιοι πο-
λιτισμοί. Αλλωστε, συνήθως οι
κρατικοδίαιτοι νεοφιλελεύθε-
ροι, όπως και οι «προοδευτι-
κοί», κάργα αριστεροί, ομόλο-
γοί τους, έχουν αυτό το κοινό.
**Υπηρέτησαν επαξίως στη γεν-
ναία Γχομενοφυλακή του Κο-
λωνακίου. Φύλαξαν Θερμοπό-
λες παρακείμενες του Da Caro
και την αδιάβατη οροσειρά
που ξεκινάει από τη Δεξαμενή
και καταλήγει στον λόφο του
Φιλοπάππου, παλαιόθεν Ανο-
παία οδό λογής λογής βαρβά-
ρων.**

Εχουν βέβαια κι άλλο
κοινό οι νεοφιλελεύθε-
ροι του κρατικού θερ-
μοκηπίου και τα «προοδευτι-
κά» είδωλά τους στον παρακ-
μακό μας καθρέφτη, εκτός
από το ότι αμφότεροι σιτίζο-
νται από το κράτος. Είναι όλοι
μαρξιστές. **Τόσο οπαδοί του
Groucho Marx, που έλεγε «αυ-
τές είναι οι αρχές μου κι αν δεν
σας αρέσουν έχω κι άλλες»,** όσο
και του Κάρολου, του γνωστού
τύπου που έζησε μια ζωή στην
τράκα από τον Ενγκελς. Διό-
τι αμφότεροι, το έχουμε ξανα-
πεί, βλέπουν την κοινωνία τα-
ξικά. Οι μεν από την πλευρά
των ισχυρών, οι δε, τάχα, από
την πλευρά των αδυνάμων. Οι
μεν πρώτοι υπηρετούν τα συμ-



φέροντα των ολίγων, οι άλλοι
καπηλεύονται τα συμφέροντα
των πολλών, για να υπηρετή-
σουν κι αυτοί τα συμφέροντα
ολίγων, οι οποίοι όμως δεν εί-
ναι οι αστοί αλλά η κομματική
γραφειοκρατία.

Η κατασπλιάδικη βαλκά-
νια έκδοση των νεοφιλελευθέ-
ρων, που βγάζουν φλύκταινες
και μόνο στην ιδέα τού να είναι
το κράτος οτιδήποτε παραπά-
νω από τροχονόμος των συμ-
φερόντων κρατώντας την ανά-
σα του, πιστεύουν ακράδα-
ντα στη λεγόμενη αυτορύθμι-
ση των αγορών. Πρόκειται για
έναν ανύπαρκτο μηχανισμό, ο
οποίος άλλωστε πώς θα μπο-
ρούσε να υπάρξει σε ένα χαο-
τικό σύστημα, όπου βασιλεύει
η ανθρωπινή απληστία με τον
πο αδιάστακτο τρόπο; Την ανυ-
παρξία του την έζησε στο πε-
τοί της η παγκόσμια οικονομία

**Οι νεοφιλελεύθεροι με
τους «χορηγούς» και
το κρατικό χρήμα, αλλά
και οι προοδευτικοί
της δΐθεν Αριστεράς**

και κατά συνέπεια κι οι λαοί, με
τη δημιουργία και το σκάσιμο
της φούσκας των δανείων στις
ΗΠΑ, που πέρασε ως γιγάντιο
κύμα τον Ατλαντικό και τώρα
περνάμε τόσο ωραία, ειδικά οι
μπατιρημένες και παραγωγι-
κά ξεχαρβαλωμένες χώρες του
Νότου.

**Η Ιστορία διδάσκει ότι τί-
ποτα και κανένας δεν «αυτο-
ρυθμίζεται».** Αν μπορούσαν,
οι διεθνείς γύπες θα κερδοσκο-
πούσαν τρώγοντας και το ίδιο
τους το σκυτάδι αδιαφορώντας
για τις πολιτικές, κοινωνικές και
ανθρωπιστικές συνέπειες.

Η Ιστορία επίσης διδάσκει
ότι αυτή τη συμπαντική δύνα-
μη της αχαλίνωτης απληστίας
μπορεί να την τιθασεύσει μό-
νον ο κρατικός παρεμβατισμός,
μέσα από τον Νόμο, μέσα από

τον ελεγκτικό, ρυθμιστικό και
κατασταλτικό ρόλο του κρά-
τους. **Κι αυτός ο ρόλος απαι-
τεί ηγεσία και πολιτικές. Πολι-
τικές οι οποίες θα συνυπολογί-
ζουν τους παράγοντες που αρ-
νούνται να λάβουν υπ' όψιν τα
αρρακτικά, όπως η κοινωνική
συνοχή, η εθνική ασφάλεια, η
παιδεία, η υγεία, το φρόνημα
του λαού.**

Χρήσιμο κι αποτελεσμα-
τικό είναι αυτό που
αποδεδειγμένα λει-
τουργεί. Κι αυτό δεν είναι άλ-
λο από το ισχυρό κράτος. Ισχυ-
ρό δεν είναι το κράτος-σκιά,
μια χαλαρή λιλιπούτεια γρα-
φειοκρατία, που απλά θα κου-
νάνει το μαντίλι στους ισχυρούς.
Ούτε όμως ισχυρό είναι το κρά-
τος που απλά είναι θεόρατο σαν
τυραννόσαυρος, που πέραν του
σκληρού πυρήνα του, ήτοι εθني-
κή άμυνα, δημόσια τάξη, Δικαι-
σύνη, πληροφορίες, **Υγεία,
παιδεία, παριστάνει τον απο-
τυχημένο έμπορο, τον επιχει-
ρηματία της συμφοράς.**

Ισχυρό είναι το κράτος που
είναι σοβαρό, έχει εθνικό σχέ-
διο για τους βασικούς άξονες
και τις ανάγκες της εθνικής ζω-
ής. Και σοβαρό είναι το κράτος
που δημιουργεί πολλαπλασια-
στές ισχύος, που εκπέμπει ρω-
μαλεότητα ηγεσίας, έχει ξεκά-
θαρους στόχους και κόκκινες
γραμμές που κανείς, μα κανείς
δεν μπορεί να περάσει.

Είναι αυτό που επενδύει κυ-
ρίως στη σημαντικότερη «πρώ-
τη ύλη» του έθνους: στους Ελ-
ληνες κι ιδίως στα παιδιά τους.
Κι αυτό το κράτος δεν οικοδο-
μείται απλά με «διαχείριση»,
προπαγάνδα, πιστή εφαρμογή
ξένων κι ασύμβατων εντολών.
**Οικοδομείται με ένα εθνικό
σχέδιο προσαρμοσμένο στις
δικές μας ιδιαίτερες συνθήκες
κι ανάγκες, με τρία πράγματα:
πράξεις, πράξεις, πράξεις που,
ως γνωστόν, ηχούν στην Ιστο-
ρία χίλιες φορές δυνατότερα
από τα λόγια...**

